

Під Корсунем

Історична повість

I

Багато подій з минулих часів життя України бачив Корсунь. Невелике те місто тепер, невелике воно було й за часів козаччини, а проте багато важило в житті України через те, що стояло в осередку козачих земель і до того — на битому шляху з запорожської Січі та Чигирина на Білу Церкву, а далі на Київ, Львів та Варшаву.

Через той битий шлях Корсунь зазнав багато лиха, бо як тільки татари набігали на Київщину, або Білу Русь, то вже вони не минали Корсуня і у пізніші часи, коли почалася боротьба України з Польщею, Корсунь не один раз переходив з рук до рук. Скільки то разів Корсунь було руйновано й випалювано до останньої хати, так того ніхто и не злічив би, а все ж таки після всякого руйнування люди, що переховувалися під час руїни по лісах та байраках, знову збиралися до своїх зруйнованих осель і відбудовували їх вдруге, бо дуже вони любили свою рідну крутоберегу Рось та свої кучеряві садки й зелені левади, що широким килимом стелилися до Росі у захистному куті річки.

За тих часів, що про них піде наше оповідання, себ то за часів великого руху українського народу під проводом Богдана Хмельницького, у Корсуні було не менше, як сот три хат та дві невеликі церкви; на високому ж клині, що Рось обмивала з трьох боків, стояв невеликий замок, збудований власником Корсуня — Вишневецьким.

Край міста, недалеко від Росі стояла причілкою до вулиці хата реєстрового козака Цимбалюка. Та хата була велика, під новим солом'яним дахом, з чотирма обведеними суриком вікнами в двір, широкою навкруг хати нризьбою. У середині хату було поділено на дві світлиці, де містився Цимбалюк з жінкою й дочкою, просто проти сіней була пекарня, а в ліву руку від сіней була одна невелика світлиця. Ту світлицю Цимбалюк прибудував до хати торік, маючи надію, що його єдина дочка Прися, що саме стала на виданні, житиме в рідному куточку й після одружіння.

Під Корсунем

Історична повість

I

Багато подій з минулих часів життя України бачив Корсунь. Невелике те місто тепер, невелике воно було й за часів козаччини, а проте багато важило в житті України через те, що стояло в осередку козачих земель і до того — на битому шляху з запорожської Січі та Чигирина на Білу Церкву, а далі на Київ, Львів та Варшаву.

Через той битий шлях Корсунь зазнав багато лиха, бо як тільки татари набігали на Київщину, або Білу Русь, то вже вони не минали Корсуня і у пізніші часи, коли почалася боротьба України з Польщею, Корсунь не один раз переходив з рук до рук. Скільки то разів Корсунь було руйновано й випалювано до останньої хати, так того ніхто и не злічив би, а все ж таки після всякого руйнування люди, що переховувалися під час руїни по лісах та байраках, знову збиралися до своїх зруйнованих осель і відбудовували їх вдруге, бо дуже вони любили свою рідну крутоберегу Рось та свої кучеряві садки й зелені левади, що широким килимом стелилися до Росі у захистному куті річки.

За тих часів, що про них піде наше оповідання, себ то за часів великого руху українського народу під проводом Богдана Хмельницького, у Корсуні було не менше, як сот три хат та дві невеликі церкви; на високому ж клині, що Рось обмивала з трьох боків, стояв невеликий замок, збудований власником Корсуня — Вишневецьким.

Край міста, недалеко від Росі стояла причілкою до вулиці хата реєстрового козака Цимбалюка. Та хата була велика, під новим солом'яним дахом, з чотирма обведеними суриком вікнами в двір, широкою навкруг хати нризьбою. У середині хату було поділено на дві світлиці, де містився Цимбалюк з жінкою й дочкою, просто проти сіней була пекарня, а в ліву руку від сіней була одна невелика світлиця. Ту світлицю Цимбалюк прибудував до хати торік, маючи надію, що його єдина дочка Прися, що саме стала на виданні, житиме в рідному куточку й після одружіння.

Данило Цимбалюк козакував з молодих літ. Першим походом, що в ньому Данило брав участь, був слашний похід гетьмана Сагайдачного на турецький город в Криму, Кафу, року 1616. У тому поході він добув досвід, як рубати ворогів, лазити на ворожі мури та башти й визволяти земляків з бусурманської неволі. На другий рік він руйнував, з тим таки Сагайдачним, турецький Трапезонд та палив околиці Царгороду. Після того він одбув кілька походів на Москву, а року 1621 рубався з турками під Хотиним, де Сагайдачний, зрятувавши польське військо від загибелі, навіки прославив козаків — синів України.

Звикнувши за часів Сагайдачного мати поляків за братів, Цимбалюк і за пізніших часів був тієї думки, що треба жити з поляками в згоді й що всі кривди, що чиняться на Україні козакам та селянам, є випадкові, чиняться панамі без волі й відома короля і колись минуться. Через такі свої міркування, під час повстання Тараса Трясила, він не тільки не пристав до Запорожців та повстанців, а, навпаки, ремствував на козацьку молодь за те, що та єднається з запорожцями й, дратуючи тим польське панство, накликає на Україну нові утиски.

Під ті часи ворожнеча поміж козаками реєстровими, себ-то такими, що мали від польського сойму права на волю та власність, і поза реєстровими, себто запорожцями і виключеними з реєстрів, була велика, і Цимбалюк, оберігаючи свої права, був таким щирим прихильником поляків, що коли коронний польський гетьман Конецьпольський, під час війни з гетьманом Сулимою, надумав добути того зрадою, то він був одним з перших козаків, що згодилися йти у табір Сулими і, вдавши з себе товаришів та однодумців, захопили гетьмана зрадою й привели до Конецьпольського на катування й страту.

Проте за останні роки погляди й міркування козака дуже відмінилися. Він побачив, що вільний за його юнацьких часів український народ, польські пани що далі все дужче, за згодою короля, підвертають під себе, не вважаючи на те, що українські селяни до того часу або зовсім не брали участі в повстаннях козаків, або участь їх була мало помітна. Коли таким чином Цимбалюкові впала з очей полуда, він зрозумів, що утиски на селян — то не кара за повстання, а робляться з тим, щоб

Данило Цимбалюк козакував з молодих літ. Першим походом, що в ньому Данило брав участь, був слашний похід гетьмана Сагайдачного на турецький город в Криму, Кафу, року 1616. У тому поході він добув досвід, як рубати ворогів, лазити на ворожі мури та башти й визволяти земляків з бусурманської неволі. На другий рік він руйнував, з тим таки Сагайдачним, турецький Трапезонд та палив околиці Царгороду. Після того він одбув кілька походів на Москву, а року 1621 рубався з турками під Хотиним, де Сагайдачний, зрятувавши польське військо від загибелі, навіки прославив козаків — синів України.

Звикнувши за часів Сагайдачного мати поляків за братів, Цимбалюк і за пізніших часів був тієї думки, що треба жити з поляками в згоді й що всі кривди, що чиняться на Україні козакам та селянам, є випадкові, чиняться панамі без волі й відома короля і колись минуться. Через такі свої міркування, під час повстання Тараса Трясила, він не тільки не пристав до Запорожців та повстанців, а, навпаки, ремствував на козацьку молодь за те, що та єднається з запорожцями й, дратуючи тим польське панство, накликає на Україну нові утиски.

Під ті часи ворожнеча поміж козаками реєстровими, себ-то такими, що мали від польського сойму права на волю та власність, і поза реєстровими, себто запорожцями і виключеними з реєстрів, була велика, і Цимбалюк, оберігаючи свої права, був таким щирим прихильником поляків, що коли коронний польський гетьман Конецьпольський, під час війни з гетьманом Сулимою, надумав добути того зрадою, то він був одним з перших козаків, що згодилися йти у табір Сулими і, вдавши з себе товаришів та однодумців, захопили гетьмана зрадою й привели до Конецьпольського на катування й страту.

Проте за останні роки погляди й міркування козака дуже відмінилися. Він побачив, що вільний за його юнацьких часів український народ, польські пани що далі все дужче, за згодою короля, підвертають під себе, не вважаючи на те, що українські селяни до того часу або зовсім не брали участі в повстаннях козаків, або участь їх була мало помітна. Коли таким чином Цимбалюкові впала з очей полуда, він зрозумів, що утиски на селян — то не кара за повстання, а робляться з тим, щоб

повернути всіх українців у невольників. Коли ж після того почались утиски й на православну віру, й одну церкву в Корсуні було примусом повернуто на уніятську, а другу було віддано в аренду жидові, Цимбалюк зрозумів, що поляки напосілися на Україну, щоб, примусити всіх українців стати поляками; коли ж врешті за останні роки поляки, не вважаючи на спокій України й бездоганну вірність реєстрових козаків, одібрали у них право обірати свою старшину вільними голосами та приславили до них свого старшого й своїх полковників з польської шляхти, старий козак засумував, що козаччині приходить край, і покинув служити, записавши до козацького реєстру, замість себе, свого єдиного сина Василя.

Доживаючи тепер свого віку в Корсуні, Данило дуже сумував і кався в помилках свого молодого життя; найбільше ж його мучило сумління за тим, що вік зрадою згубив славного козацького ватажка й гетьмана запорозького Сулиму.

Під ті часи в Корсуні з'явився козак Микита Галаган, що десять років пропадав з Корсуня невідомо де.

Микита Галаган був козак, як тоді говорили «з діда й прадіда», а що від часів гетьмана Сагайдачного всі козаки мали обов'язком давати своїм синам освіту, то й Микитин батько дав своєму синові освіту в бурсі Київського Брацтва. Ця освіта, що провадилася тоді під керуванням самого митрополита Петра Могили, вийшла на велике лихо самому Микиті й на велику користь та втіху Україні; бо коли року 1637 гетьман запорожських козаків Павлюк підняв на Україні проти польського панування повстання, Микита не звернув уваги на те, що більшість реєстрових козаків, забезпечених грунтами й волею лишилася на польському боці, а перейшов до запорожців, бо ті обстоювали за права всього українського люду, поневоленого поляками.

Після того, як це повстання скінчилося перемогою поляків, Микиту Галагана за участь у ньому було виписано з реєстру козаків, а разом з тим він позбувся й усіх козацьких прав: у нього було відібрано все, разом з хатою й худобою, а його самого записано в підданці, себто в холопи панів Вишневецьких.

повернути всіх українців у невольників. Коли ж після того почались утиски й на православну віру, й одну церкву в Корсуні було примусом повернуто на уніятську, а другу було віддано в аренду жидові, Цимбалюк зрозумів, що поляки напосілися на Україну, щоб, примусити всіх українців стати поляками; коли ж врешті за останні роки поляки, не вважаючи на спокій України й бездоганну вірність реєстрових козаків, одібрали у них право обірати свою старшину вільними голосами та приславили до них свого старшого й своїх полковників з польської шляхти, старий козак засумував, що козаччині приходить край, і покинув служити, записавши до козацького реєстру, замість себе, свого єдиного сина Василя.

Доживаючи тепер свого віку в Корсуні, Данило дуже сумував і кався в помилках свого молодого життя; найбільше ж його мучило сумління за тим, що вік зрадою згубив славного козацького ватажка й гетьмана запорозького Сулиму.

Під ті часи в Корсуні з'явився козак Микита Галаган, що десять років пропадав з Корсуня невідомо де.

Микита Галаган був козак, як тоді говорили «з діда й прадіда», а що від часів гетьмана Сагайдачного всі козаки мали обов'язком давати своїм синам освіту, то й Микитин батько дав своєму синові освіту в бурсі Київського Брацтва. Ця освіта, що провадилася тоді під керуванням самого митрополита Петра Могили, вийшла на велике лихо самому Микиті й на велику користь та втіху Україні; бо коли року 1637 гетьман запорожських козаків Павлюк підняв на Україні проти польського панування повстання, Микита не звернув уваги на те, що більшість реєстрових козаків, забезпечених грунтами й волею лишилася на польському боці, а перейшов до запорожців, бо ті обстоювали за права всього українського люду, поневоленого поляками.

Після того, як це повстання скінчилося перемогою поляків, Микиту Галагана за участь у ньому було виписано з реєстру козаків, а разом з тим він позбувся й усіх козацьких прав: у нього було відібрано все, разом з хатою й худобою, а його самого записано в підданці, себто в холопи панів Вишневецьких.

Галаган не скорився тій карі: він покинув рідний Корсунь і втік на Запоріжжя, маючи думку повернути собі, свої козацькі права збройною рукою. З тією метою через рік він разом із запорожцями та козаками «виписчиками» знову ходив на поляків, під проводом Остряниці та Гуні, але й ця війна скінчилася нещасливо, і Микита разом із запорожцями мусів тікати на Січ за пороги.

Та й на цьому не скорився завзятий Галаган: через два роки з запорожським ватажком Півтора-Кожуха знову ходив він на Україну піднімати повстання; коли ж і це повстання не довело ні до чого, то, не знаючи до чого прикласти своє завзяття, Микита пристав до отамана Максима Гулака, що за гроші взявся допомагати турецькому султанові проти персів, і ходив з ним за Кубань і далі через Кавказ, аж у перську землю. У тому поході Галаганові поталанило: він добув багато золота і, повернувшись з ним до Січі, почав шукати собі заступника, щоб за гроші відкупити собі свої козацькі права.

Почувши, що Богдан Хмельницький, що був у гетьмана Остряниці за військового писаря і добре знав Галагана, тепер був Чигиринським сотником, Микита подався до нього і, розказавши про свої пригоди й бідування, просив поради. Хмельницький був дуже прихильний до всяких прохань. Через одного свого приятеля-шляхтича Чигиринський сотник листувався з Яремою Вишневецьким, і той за п'ять тисяч золотих згодився забути про всі провини Галагана і, виписавши його з своїх підданців, приписав до Корсунських міщан; про те ж, щоб повернути Галаганові коза чі права й маєтки, Вишневецький і слухати не хотів, та те було і не в його владі.

Таким чином року 1647, після десяти років змагання за свої права, Галаган повернувся нарешті до Корсуня вільним, маючи до того де-які гроші, і хоч був приписаний до міщан, але на те не вважав, а носив при боці шаблю і звав себе козаком.

Через недовгий час після повороту до Корсуня, проходжуючись по-над Россю, Микита зустрівся з Прісею Цимбалюківною саме, коли вона підходила до річки з відрами. Завзята постать загартованого в походах та бойовищах козака, його довгі чорні вуса та пекучі очі зразу вразили молоду

Галаган не скорився тій карі: він покинув рідний Корсунь і втік на Запоріжжя, маючи думку повернути собі, свої козацькі права збройною рукою. З тією метою через рік він разом із запорожцями та козаками «виписчиками» знову ходив на поляків, під проводом Остряниці та Гуні, але й ця війна скінчилася нещасливо, і Микита разом із запорожцями мусів тікати на Січ за пороги.

Та й на цьому не скорився завзятий Галаган: через два роки з запорожським ватажком Півтора-Кожуха знову ходив він на Україну піднімати повстання; коли ж і це повстання не довело ні до чого, то, не знаючи до чого прикласти своє завзяття, Микита пристав до отамана Максима Гулака, що за гроші взявся допомагати турецькому султанові проти персів, і ходив з ним за Кубань і далі через Кавказ, аж у перську землю. У тому поході Галаганові поталанило: він добув багато золота і, повернувшись з ним до Січі, почав шукати собі заступника, щоб за гроші відкупити собі свої козацькі права.

Почувши, що Богдан Хмельницький, що був у гетьмана Остряниці за військового писаря і добре знав Галагана, тепер був Чигиринським сотником, Микита подався до нього і, розказавши про свої пригоди й бідування, просив поради. Хмельницький був дуже прихильний до всяких прохань. Через одного свого приятеля-шляхтича Чигиринський сотник листувався з Яремою Вишневецьким, і той за п'ять тисяч золотих згодився забути про всі провини Галагана і, виписавши його з своїх підданців, приписав до Корсунських міщан; про те ж, щоб повернути Галаганові коза чі права й маєтки, Вишневецький і слухати не хотів, та те було і не в його владі.

Таким чином року 1647, після десяти років змагання за свої права, Галаган повернувся нарешті до Корсуня вільним, маючи до того де-які гроші, і хоч був приписаний до міщан, але на те не вважав, а носив при боці шаблю і звав себе козаком.

Через недовгий час після повороту до Корсуня, проходжуючись по-над Россю, Микита зустрівся з Прісею Цимбалюківною саме, коли вона підходила до річки з відрами. Завзята постать загартованого в походах та бойовищах козака, його довгі чорні вуса та пекучі очі зразу вразили молоду

дівчину. Вона засоромилась і, почувавши на собі пильний погляд козака, мов не своїми ногами ввійшла у річку, не своїми руками набрала у відра води, хапаючись, почепила їх на коромисло й, піднявши на плечі, хутко побігла берегом, підвертаючи до стежки, що простувала до батькової левади.

Микиті теж зразу впала в око ніжна, гнучка постать дівчини, бо краси тієї постаті не мали сили заховати від його очей ні біла мережана сорочка, ні коротенька, різнокольорова плахта, що так щільно обгортала її стрункий стан.

Поки Пріся. набірала воду, Микита стояв на березі, стежучи очима за всіма рухами дівчини, коли ж вона вийшла з води, козакові схотілося глянути на неї зблизька, і він, перепинивши Прісі дорогу та піднявши трохи шапку, промовив:

— Дозволь, Дівчино, напитись води...

Пріся спалахнула рум'янцем і, підставляючи козакові передне відро, теж йому вклонилася; коли ж козак нахилився пити, стиха проказала:

— Доброго здоров'я пивши...

Микита, нахилившись над відром, не стільки пив, скільки очі попасав на Прісі, і добре тепер розглядив, що в дівчини великі карі, з довгими віями, очі, а над очима рясні та вузенькі, мов шнурочки, чорні брови. У волосся дівчини було встролено кілька хрещатих барвінків та червоний мак, що найвлучніше припадав до її чорнявого волосся й смуглявого обличчя. Зустрівшись очима з поглядом козака Пріся ще дужче засоромилась і, щоб не зустрітись поглядами вдруге, одвела очі на бік, дожидаючи з хвилюванням, поки він нап'ється.

— Та й солодка ж у тебе, дівчино, вода, — сказав Микита, відхиляючись нарешті від відра.

Його голос був любий Прісі і їй зразу чогось стало весело.

— Яка в Росі — така й у мене! — сміючись, відповіла дівчина й, кинувши на козака ще один погляд, побігла стежкою до левади. От з того й почалося... Пріся що-вечора ходила до Росі по воду, а Микита саме тоді й проходжувався по-над Россю. Козак та дівчина скоро розбалакалися, розпиталися і врешті одно в одного закохалися.

дівчину. Вона засоромилась і, почувавши на собі пильний погляд козака, мов не своїми ногами ввійшла у річку, не своїми руками набрала у відра води, хапаючись, почепила їх на коромисло й, піднявши на плечі, хутко побігла берегом, підвертаючи до стежки, що простувала до батькової левади.

Микиті теж зразу впала в око ніжна, гнучка постать дівчини, бо краси тієї постаті не мали сили заховати від його очей ні біла мережана сорочка, ні коротенька, різнокольорова плахта, що так щільно обгортала її стрункий стан.

Поки Пріся. набірала воду, Микита стояв на березі, стежучи очима за всіма рухами дівчини, коли ж вона вийшла з води, козакові схотілося глянути на неї зблизька, і він, перепинивши Прісі дорогу та піднявши трохи шапку, промовив:

— Дозволь, Дівчино, напитись води...

Пріся спалахнула рум'янцем і, підставляючи козакові передне відро, теж йому вклонилася; коли ж козак нахилився пити, стиха проказала:

— Доброго здоров'я пивши...

Микита, нахилившись над відром, не стільки пив, скільки очі попасав на Прісі, і добре тепер розглядив, що в дівчини великі карі, з довгими віями, очі, а над очима рясні та вузенькі, мов шнурочки, чорні брови. У волосся дівчини було встролено кілька хрещатих барвінків та червоний мак, що найвлучніше припадав до її чорнявого волосся й смуглявого обличчя. Зустрівшись очима з поглядом козака Пріся ще дужче засоромилась і, щоб не зустрітись поглядами вдруге, одвела очі на бік, дожидаючи з хвилюванням, поки він нап'ється.

— Та й солодка ж у тебе, дівчино, вода, — сказав Микита, відхиляючись нарешті від відра.

Його голос був любий Прісі і їй зразу чогось стало весело.

— Яка в Росі — така й у мене! — сміючись, відповіла дівчина й, кинувши на козака ще один погляд, побігла стежкою до левади. От з того й почалося... Пріся що-вечора ходила до Росі по воду, а Микита саме тоді й проходжувався по-над Россю. Козак та дівчина скоро розбалакалися, розпиталися і врешті одно в одного закохалися.

Микита не ховався з своїм коханням і, як тільки зрозумів, що кохає, пішов до Цим балюкової хати. Старий козак зустрів його привітно, але дивився на нього здивовано, пригадуючи, де саме його бачив.

— Щось, козаче, — сказав він — мені твої очі дуже по знаку, чи не бачив я тебе коли?

Галаган зразу пригадав, де бачив Цимбалюка, й почував себе дуже ніяково. У нього навіть промайнула в голові думка, чи варто й починати про Прісю розмову, бо він боявся, що як тільки її батьки довідаються, хто він, то певно піднесуть йому гарбуза. Проте молодий козак не хотів ховатися.

— Не гнівайтесь на мене, дядьку, за те, що давно минулося... Ви пам'ятаєте, як під Голтвою Потоцький з польським військом навідав на Острияницю з запорожцями?

Цимбалюк здивовано підняв свої рясні сиві брови.

— Так оце ти, — сказав він напівсуворо, напівжартовливо, — ти той самий, що влучив мені шаблею по плечах? Та ще тецер, вражий сину, й до хати моєї прийшов?

— А що ж я мав чинити, коли ви билися поруч з ляхами, ворогами нашими? — сміливо дивлячись старому в очі, відповів Галаган.

— Пробачте, дядьку,... бо коли ,б воно й зараз так трапилось...

— То що б було? Доказуй!..

— То й тепер було б вам від мене те саме, що й ляхам!

— Ах ти ж, ланець! — вже зовсім жартовливо говорив старий козак, і вся його висока, могутня постать, затрусилась від сміху.

— До моєї хати прийшов та ще на мене й нахваляється! — Ні, козаче, — додав він далі вже без сміху — тепер того вже не може бути... Тепер я зрозумів свій гріх, що на своїх воював... А Ти, козаче, митець битись. Бачив я, як ти рубався: бодай би не куштувати — досі на негоду плече ние. Ну, кажи ж, хто ти сам еси?

— Та ви ж певно пам'ятаєте Петра Галагана, лейстровика?

— Ну ще б пак! То ж мій приятель був... пером йому земля!

— А я його син, Микита!

— Дивись! Та я тебе ще малим знав! Ну давай почоломкаємося!

Микита не ховався з своїм коханням і, як тільки зрозумів, що кохає, пішов до Цим балюкової хати. Старий козак зустрів його привітно, але дивився на нього здивовано, пригадуючи, де саме його бачив.

— Щось, козаче, — сказав він — мені твої очі дуже по знаку, чи не бачив я тебе коли?

Галаган зразу пригадав, де бачив Цимбалюка, й почував себе дуже ніяково. У нього навіть промайнула в голові думка, чи варто й починати про Прісю розмову, бо він боявся, що як тільки її батьки довідаються, хто він, то певно піднесуть йому гарбуза. Проте молодий козак не хотів ховатися.

— Не гнівайтесь на мене, дядьку, за те, що давно минулося... Ви пам'ятаєте, як під Голтвою Потоцький з польським військом навідав на Острияницю з запорожцями?

Цимбалюк здивовано підняв свої рясні сиві брови.

— Так оце ти, — сказав він напівсуворо, напівжартовливо, — ти той самий, що влучив мені шаблею по плечах? Та ще тецер, вражий сину, й до хати моєї прийшов?

— А що ж я мав чинити, коли ви билися поруч з ляхами, ворогами нашими? — сміливо дивлячись старому в очі, відповів Галаган.

— Пробачте, дядьку,... бо коли ,б воно й зараз так трапилось...

— То що б було? Доказуй!..

— То й тепер було б вам від мене те саме, що й ляхам!

— Ах ти ж, ланець! — вже зовсім жартовливо говорив старий козак, і вся його висока, могутня постать, затрусилась від сміху.

— До моєї хати прийшов та ще на мене й нахваляється! — Ні, козаче, — додав він далі вже без сміху — тепер того вже не може бути... Тепер я зрозумів свій гріх, що на своїх воював... А Ти, козаче, митець битись. Бачив я, як ти рубався: бодай би не куштувати — досі на негоду плече ние. Ну, кажи ж, хто ти сам еси?

— Та ви ж певно пам'ятаєте Петра Галагана, лейстровика?

— Ну ще б пак! То ж мій приятель був... пером йому земля!

— А я його син, Микита!

— Дивись! Та я тебе ще малим знав! Ну давай почоломкаємося!